

KESZTHELYI JENŐ

HORGÁSZMORZSÁK

SZEKTOR-REKTOR

Laci Wartburgja ragyog, mint a kirakatüveg aranyvasárnap.

- Kezet mosok, kávét iszunk, és máris mehetünk - tüsténkedik; párszor még körbefutja az autót, a maszatos gilisztásdobozt a tetejére teszi. Rohan a konyhába, hozza a gőzölgő feketét és aromával hamisított méregerős rummal feldúsítja az enyémet.

- Rakd már be a cuccaidat, ne toporogj annyit, látod, hogy késésben vagyunk! - förmed rám, miközben fél vödör kukoricával elviharzik a tyúkudvarba. Hadonászva bújik elő a tollfelhőből; majdnem kiverik a szemét a jércék. Kitekeri a kerti csap nyakát, vizet ereszt a kutya lábosába és nyakonönti a döglött sügerekkel teli kishalas vödörrel tarkabarka süldőmacskáit.

- Ennek a kapkodásnak nem lesz jó vége - jegyzem meg. Ismerős jelenség: Laci még soha életében nem készült el a megbeszélte határidőre. Szíves engedelmével és noszogatására elhelyezem a motyómat a hátsó ülésen.

- Ajánlom is; nehogy összetúrjad a csomagtartóban a cuccaimat! - morogja.

Kinyitóm a vaskaput, kiállok a padkára, mint egy stoppos, és integetek neki - szabad az út. Szórja a képembe a kavicsokat, majdnem laposra gázol.

- Gyerünk már! Fene azt a teszetosza formádat, hagyd azt a francos kaput, majd a Mari lány becsukja... - hadonászik, majdnem kiüti a számból a cigarettát, amint betottyank melléje féltett, egyszál teleszkópbotommal a térdeim között.

- Hej, barátom, ilyen sem volt még, hogy a jó öreg Lackó bátyátok újra horgászik a versenyen! Öt éve verem a startcövekeket, és sétálok mögöttetek három órát, mint a bolygó hollandi. Szektorbíró! Én! Hm... Kellte nekem ez a fegyelmi bizottsági sarzsi!? Nem elég a bánatom, még haragosokat is szereztem...

Úgy száguld be a vasúti kanyarba, majdnem katapultálok az ugratón. Gyanúsán néptelen az út. Még két falut kell ledarálnunk, és tíz perc múlva hat óra, a verseny kezdete.

Kétségem nem alaptalan. A parkolóban egy wartburgnyi hely sincs; beugratunk a legelőre. Az elnök a csárda előtt egy fapadon állva hirdeti az ígét. Papírjaival hadonászik, és úgy mutat ránk, mint Krisztus a farizeusokra. Kíváncsi lennék rá, milyen zaftos tómondatokat szór fegyelmeztelenségünkről a többieknek. Halk moraj és röhögés a gyülekezetben. Nem merek előbújni a kocsi mögül.

Laci dűnnyögve matat a csomagtartó fedelének árnyékában. Földhöz vágja a hátizsákot, eget rogyasztó káromkodás hagyja el szederjes, rángó ajkait, melynek végén tudomásomra hozza, hogy otthon felejtette a botjait, miattam.

A horgászok már a starthelyek felé poroszkálnak, amikor szemlesütve odakullogunk a nagy kalaphoz. Kihúzom a sorszámot, a sörszámot és a kolbászszámot; az öreg pénztáros vigyorog. Az elnök Laci kezét szorongatja, a horgászmester cigivel kínálja.

- Igazán rendes magától, Laci bátyám, hogy nem akar versenyezni; látom, botot sem hozott. Megkérem szépen, igazgassa a kettes szektort, ahogy szokta, mert a Lajos lebetegedett - öleli át a vállát az elnök.

Megszólalnak az autódudák, három egyszerre: távolabb is hallják. Lacinak gyászkiált, nekem a szezon operettnyitánya.